

Arrest

nr. 125 358 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2013 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [...].

Het minderjarig kind [...] volgt de administratieve situatie van de moeder

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht

Betrokken vreemdeling heeft op 06.11.01 een visum gezinshereniging aangevraagd in functie van haar Belgische stiefvader S., P. die gehuwd was met haar moeder O., Doris. Dit visum werd haar toegestaan op 29.04.02 op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

Op 25.11.02 werd door de wijkagent vastgesteld dat de betrokkene niet samenwoonde met haar Belgische stiefvader. Als een gevolg van deze vaststelling werd een weigering van vestiging (bijlage 20) met bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld op 27.01.03. De betrokkene diende een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing op 11.02.03.

Op 26.05.03 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een schrijven van Pag-asa waaruit blijkt dat de betrokkene klacht wil neerleggen wegens mensensmokkel tegen O. Doris waarvan ze zegt dat het haar stiefmoeder is. O. Doris zou haar naar België gebracht hebben en haar officiële documenten hebben afgenomen. Ze moest werken in de vitrine in Antwerpen om haar documenten terug te krijgen. Het parket start een onderzoek mensenhandel op en op 11.03.03 wordt aan de gemeente instructies gegeven tot het afleveren van een aankomstverklaring in het kader van de bescherming van slachtoffers mensenhandel. Deze aankomstverklaring was geldig tot 10.06.03. Er werden instructies verstuurd om de aankomstverklaring met nogmaals 3 maand te verlengen op 10.06.03 maar op 19.06.03 laat Pag-asa de DVZ weten de begeleiding van de betrokkene te hebben stopgezet gezien de betrokkene teruggekeerd was naar haar milieu en stiefmoeder. Intussen werd op 08.04.03 instructies gegeven tot afgifte van een bijlage 35 in het kader van haar verzoek tot herziening van de beslissing van weigering van vestiging van 27.01.03. Zij verkreeg deze bijlage 35 op 16.07.03. Het verzoek tot herziening moest voorkomen voor de Commissie van advies voor vreemdelingen en dus werden verschillende info verzameld door de DVZ ter voorbereiding van de zaak. Op 08.11.04 werd een positief samenwoonstverslag van overgemaakt waaruit blijkt dat de betrokkene en haar moeder O. Doris samenwonen. Op 25.08.05 laat het parket weten het onderzoek mensenhandel te hebben geklasseerd. Betrokkenes biologische vader K., O. was intussen verblijfsgerechtigd in België en hij heeft verklaard dat de voorgelegde documenten, voornamelijk de geboorteakte, betrouwbaar waren en dat O. Doris wel degelijk betrokkenes natuurlijke moeder was. Betrokkenes beide ouders verbleven dus in België. Betrokkenes zus O., Abigail die samen met haar naar België gekomen was in gezinshereniging met haar stiefvader was ondertussen al gevestigd en in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Door deze positieve elementen in haar dossier stond bij voorbaat vast dat het behoud van de bijlage 20 met bevel moeilijk te verdedigen was voor de Commissie en werd voor betrokkene op 21.02.06 instructies gegeven aan de gemeente om de bijlage 20 met bevel in te trekken en de betrokkene in te schrijven in het bevolkingsregister. Ze verkreeg haar identiteitskaart voor vreemdelingen op 21.02.2006.

Op 14 /05/2012 legt de betrokkene bij de gemeente een geboorteakte (nr 4203, afgeleverd 15.12.11) voor waaruit blijkt dat haar moeder O., Gladys is en niet O. Doris . Betrokkene verklaart dat O. Gladys overleden is en O., Doris een tante is langs moederszijde.

Betrokken vreemdeling haar recht op vestiging is een gevolg van haar aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische stiefvader S. P. Uit de voorgelegde geboorteakte blijkt dat betrokkenes moeder niet de echtgenote is of geweest is van S. P. Gezien de betrokkene niet de dochter is van O., Doris is zij dus ook niet de stiefdochter van diens echtgenoot S. P. en heeft de betrokkene dus nooit recht gehad op een verblijfsrecht in functie van S. P. Betrokkene had in het kader van haar procedure slachtoffer mensenhandel gewag gemaakt van het feit dat O. Doris haar stiefmoeder zou zijn (ze heeft niet gezegd dat Doris haar tante was) wat ze trouwens meteen weer tegensprak door een geboorteakte (met nr 3462, afgegeven op 12.12.00)voor te leggen waaruit bleek dat Doris haar moeder was.

De betrokkene was minderjarig op het ogenblik dat de frauduleuze visumaanvraag op basis van art 40 van de wet van 15.12.1980 ingediend werd. De DVZ acht haar niet verantwoordelijk voor deze frauduleuze aanvraag. Maar zij was meerderjarig op het ogenblik dat ze het verzoek tot herziening indiende tegen de weigering van de vestiging. Eveneens was ze meerderjarig op het ogenblik dat ze ervoor koos om de begeleiding in het kader van het onderzoek slachtoffer mensenhandel stop te zetten en terug te keren naar haar tante en het milieu dat erbij hoorde. De DVZ acht haar hierdoor wel verantwoordelijk voor het actief meewerken aan de fraude eens ze meerderjarig was. Net zoals haar

*biologische vader' overigens wiens verklaring dat de valse geboorteakte (waarbij O. Doris als moeder stond genoteerd) correct was, mede bepalend was voor het toekennen van het recht op vestiging. Het staat vast dat de betrokkene een recht op vestiging in het Rijk verkregen heeft dat het gevolg is van fraude. De betrokkene heeft een verblijfsrecht bekomen in functie van een oom en niet in functie van een stiefvader en dit op basis van een niet authentieke document. Op het ogenblik dat zij dit recht op vestiging verkreeg was zij meerderjarig. Als een gevolg van bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken. Haar minderjarig kind [...] werd in België geboren en ingeschreven in het bevolkingsregister omdat zijn moeder in het bevolkingsregister stond. Hij volgt dus de administratieve procedure van zijn moeder. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."*

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert deze bepaling en stelt dat het duidelijk is dat de fraude doorslaggevend moet zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf. Zij heeft dat recht niet noodzakelijk gekregen op grond van de gezinshereniging met haar stiefvader, gezien haar aanvraag tot vestiging op deze basis werd geweigerd op 5 februari 2003. Zij verkreeg op 21 februari 2006 een ID voor vreemdelingen zonder verwijzing naar de gezinshereniging met haar stiefvader. De beslissing waarbij haar het verblijfsrecht werd toegestaan kon evengoed genomen zijn om humanitaire redenen. Bovendien blijkt uit de post-factum redengeving van de toekenning van een identiteitskaart voor vreemdelingen dat er een geheel van redenen was voor deze beslissing, andere dan de gezinshereniging met haar stiefvader: het feit dat haar biologische vader intussen ook verblijfsgerechtigd was in België en dat haar zus er gevestigd was. De overheid was trouwens al van 14 maart 2003 op de hoogte van het feit dat D.O. niet de moeder, en P.S. dus niet de stiefvader van verzoekster was, gezien ze dit zelf had verklaard bij haar aanvraag van het statuut van slachtoffer van mensenhandel. Bovendien was de procedure voor de Commissie al drie jaar aanhangig op het ogenblik van toekenning van de identiteitskaart voor vreemdelingen. De beweerde fraude was dus niet doorslaggevend voor de erkenning van het recht op vestiging, zo besluit verzoekster, en doordat de bestreden beslissing het anders voorhoudt schendt de verwerende partij artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

"Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij enige feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoekende partij op 31.7.2002 een vestigingsaanvraag indiende in functie van haar beweerde Belgische stiefvader S. P. en haar beweerde moeder O. Doris. Bij beslissing dd. 27.1.2003 van de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken werd deze aanvraag geweigerd omdat mevr. O. niet samenwoonde met de vermeende stiefvader. Verzoekende partij diende vervolgens op 10.2.2003, te weten op het moment dat zij inmiddels meerderjarig was, een verzoek tot herziening in tegen de beslissing dd. 27.1.2003. Op 21.2.2006 nam het (inmiddels afgeschafte) Bureau Verzoeken tot Herziening een beslissing waardoor verzoekende partij ingeschreven mocht worden in het bevolkingsregister met afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze beslissing werd op dezelfde dag nog aan de burgemeester van de Stad Antwerpen verstuurd. De beslissing waardoor verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een elektronische C-kaart is dus een rechtstreeks gevolg van destijds geweigerde aanvraag dd. 27.1.2003 tot vestiging in functie haar vermeende Belgische stiefvader en het door haar ingestelde verzoek tot herziening. Dit blijkt ook uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing, waar de gemachtigde duidelijk stelt dat het verzoek tot herziening van verzoekende partij moest voorkomen voor de Commissie van

advies voor vreemdelingen en door de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende informatie werd verzameld ter voorbereiding van de zaak. De verzamelde informatie vermeldt het volgende:

- Op 08.11.04 werd een positief samenwoonstverslag overgemaakt waaruit bleek dat de verzoekende partij en haar beweerde moeder O. Doris samenwoonden,
- Op 25.08.05 liet het parket weten het onderzoek mensenhandel te hebben geklasseerd,
- Verzoekende partij haar biologische vader K., O. was intussen verblijfsgerechtigd in België en hij heeft verklaard dat de voorgelegde documenten, voornamelijk de geboorteakte, betrouwbaar waren en dat O. Doris wel degelijk betrokkenes natuurlijke moeder was,
- Verzoekende partij haar beide ouders verbleven dus in België,
- Verzoekende partij haar zus O., Abigail die samen met haar naar België gekomen was in gezinshereniging met haar stiefvader was ondertussen al gevestigd en in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Door deze positieve elementen in het dossier van verzoekende partij stond bij voorbaat vast dat het behoud van de bijlage 20 met bevel moeilijk te verdedigen was voor de Commissie en werd op 21.02.06 instructies gegeven aan de gemeente om de bijlage 20 met bevel in te trekken en de betrokkene in te schrijven in het bevolkingsregister. Verzoekende partij verkreeg haar identiteitskaart voor vreemdelingen op 21.02.2006.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden, noch blijkt het tegendeel uit het administratief dossier.

Verzoekende partij houdt voor dat zij haar C-kaart verkreeg zonder verwijzing naar de gezinshereniging met haar stiefvader, maar blijft in gebreke om aan te geven op grond waarvan verzoekende partij dan wel deze identiteitskaart zou zijn bekomen. Verzoekende partij haar beschouwingen als zou de beslissing even goed genomen kunnen zijn om humanitaire redenen, is ook niet ernstig.

Verzoekende partij diende namelijk op 22.10.2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9,3° lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, die op 29.6.2005 onontvankelijk werd verklaard. Het cassatieberoep dat verzoekende partij hiertegen instelde, werd op 25.4.2006 door de Raad van State bij arrest nr. 157 916 verworpen.

Verzoekende partij maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat zij haar verblijf zou zijn bekomen om humanitaire redenen, temeer omdat dergelijke aanvraag door de gemachtigde werd geweigerd.

Op 14.5.2012 legde verzoekende partij een geboorteakte voor waaruit blijkt dat mevr. O. Doris niet haar moeder, doch haar tante is. Aangezien verzoekende partij niet de dochter is van mevr. O. Doris, en dus ook niet de stiefdochter van diens echtgenoot

S. P. staat vast dat zij bijgevolg nooit recht heeft gehad op een verblijf in functie van dhr. S..

Verzoekende partij is haar verblijfsrecht op frauduleuze wijze bekomen.

Verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde al op 14 maart 2003 op de hoogte was van het feit dat Doris O. niet de moeder, en P. S. dus niet de stiefvader van verzoekende partij was, aangezien verzoekende partij dit zelf verklaarde in haar aanvraag van het statuut van slachtoffer van mensenhandel.

Verzoekende partij gaat er bij haar beschouwingen aan voorbij dat zij op dat moment niet meedeelde dat mevr. O. Doris haar tante was en dat zij zichzelf meteen weer tegensprak door een geboorteakte voor te leggen waaruit bleek dat mevr. O. Doris haar moeder zou zijn. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig betwisten dat zij zich bij haar aanvraag om het statuut van slachtoffer van mensenhandel te verkrijgen, heeft beroepen op vervalste documenten om aan te tonen dat mevr. O. Doris wel haar beweerdelijke moeder was.

Aan de gemachtigde kan aldus niet verweten worden dat hij al in 2003 op de hoogte had moeten zijn van het feit dat mevr. O. Doris haar tante was, temeer omdat verzoekende partij dit direct alweer tegensprak d.m.v. authentieke - doch vervalste - documenten.

Verzoekende partij maakt geenszins een schending van artikel 42 septies Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Verzoekster diende een vestigingsaanvraag in op 31 juli 2002 als stiefdochter van de heer P.S. De beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 27 januari 2003, op grond van het motief dat uit het verslag van de vreemdelingendienst van Antwerpen bleek dat tussen verzoekster en de heer P.S. er geen relatie is en dat beide personen niet op hetzelfde adres verbleven.

Op het ogenblik van het indienen van de voormelde aanvraag was verzoekster, zoals dat in de bestreden beslissing werd vermeld, minderjarig.

Verzoekster diende daarop een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing bij de Commissie op 11 februari 2003. Op dat ogenblik was zij al meerderjarig.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de verwerende partij, meer in het bijzonder het bureau "*Verzoeken tot herziening*", op 21 februari 2006 aan de gemeente de instructie heeft gegeven om de voormelde bijlage 20 met bevel in te trekken, nu ze moeilijk te verdedigen zou zijn voor de Commissie omdat verzoeksters biologische vader inmiddels verblijfsgerechtigd was in België, dat deze had verklaard dat D.O. wel degelijk verzoeksters moeder was, dat haar beide ouders dus in België verbleven en dat haar zus ondertussen al gevestigd was in België en een identiteitskaart voor vreemdelingen had. Verzoekster verkreeg diezelfde dag haar C-kaart.

Over deze redenen, die aldus zonder twijfel hebben geleid tot de afgifte van de C-kaart en dus de toekenning van het verblijfsrecht, vallen drie dingen te zeggen:

- 1- de verklaring van verzoeksters biologische vader dat D.O. haar moeder was, is toe te schrijven aan de betrokkene en niet aan verzoekster zelf, en neemt niet weg dat
- 2- het buiten betwisting staat dat de biologische vader verblijfsrecht had in België
- 3- het evenzeer buiten betwisting staat dat verzoeksters zus was gevestigd in België.

Van de drie redenen die hadden geleid tot de toekenning van het verblijfsrecht blijven er dus in ieder geval twee overeind die met de fraude waarvan sprake niks vandoen hadden, met name de aanwezigheid van verzoeksters vader en zus op Belgisch grondgebied. In ieder geval staat het vast dat het verblijfsrecht niet werd verleend omwille van de aanwezigheid van verzoeksters vermeende stiefvader. Dit blijkt namelijk nergens uit. Derhalve kan niet worden gesteld dat verzoeksters verklaringen over haar moeder en stiefvader van doorslaggevend belang waren bij de erkenning van het verblijfsrecht. Daarbij komt nog dat de verwerende partij reeds door een schrijven van de VZW Pag-asa van 4 maart 2003 –dus ruim drie jaar voordat haar de identiteitskaart voor vreemdelingen werd afgeleverd– op de hoogte was van het feit dat verzoekster had verklaard, in het kader van een klacht voor mensenhandel, dat mevrouw D.O. haar stiefmoeder was, om daar vervolgens weer op terug te komen. De verwerende partij was al op dat ogenblik op de hoogte van het feit dat over de relatie tussen verzoekster en D.O. mogelijke twijfels rezen. Dat zij die twijfels zonder meer van tafel veegde door de verklaring van verzoeksters biologische vader, is een verdere indicatie van het luttele belang dat verzoeksters relatie met haar vermeende moeder en stiefvader bleek te hebben bij de toekenning van het verblijfsrecht, en van het doorslaggevende belang van de aanwezigheid van de echte vader en de zus van verzoekster op het Belgisch grondgebied.

De verwerende partij kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet volhouden dat verzoekster ten onrechte stelt dat zij haar C-kaart zou hebben gekregen zonder verwijzing naar de gezinshereniging met haar stiefvader en dat zij in gebreke blijft om aan te geven op grond van welke elementen zij dan wel deze identiteitskaart zou hebben bekomen, nu deze elementen duidelijk zijn terug te vinden in het administratief dossier, de bestreden beslissing en zelfs de nota van de verwerende partij. In ieder geval blijkt uit niets, zoals reeds gesteld, dat de afgifte van de C-kaart nog enig verband zou vertonen met de gezinshereniging met verzoeksters vermeende stiefvader.

In de mate dat de verwerende partij nog stelt dat de beslissing waardoor verzoekster in het bezit werd gesteld van een elektronische C-kaart een rechtstreeks gevolg zou zijn van de geweigerde aanvraag en het verzoek tot herziening, kan niet anders dan worden vastgesteld dat uit het voorgaande is gebleken dat bij het verlenen van het verblijfsrecht duidelijk werd voorbijgegaan aan de redenen van de aanvraag zelf, zodat de verwerende partij hierin niet kan worden gevolgd. Immers, de verwerende partij zelf heeft volledig abstractie gemaakt van de grond waarop de aanvraag werd gestoeld, zodat niet anders kan dan worden besloten dat de mogelijke fraude die in het kader van die aanvraag werd gepleegd, niet van doorslaggevend belang was.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond. Artikel 42^{septies} van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Derhalve moet de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoekster worden vernietigd. Dienvolgens valt verzoekster terug op het haar verleende verblijfsrecht, en kan zij niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat steunt op de vaststelling dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht . Ook dit bevel om het grondgebied te verlaten moet derhalve worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2013 (bijlage 21), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS